

подъ тежестта на една торба, до три четвърти пълна, що носеше на гръбъ и поддържаше съ две ръце подъ лъвото си рамо. На три-четири пжти се спира, докле стигне върха на бърдото. И когато най-сетне стовари торбата предъ вратата на мелницата, въздъхна отъ умора и радостъ.

— Ехъ! — каза тя, като гледаше сина си, кждроглаво петгодишно момченце, — свършиха се мжкитъ ни, Жане!

Тя вдигна глава.

— Добъръ ти день, майсторъ Юмо, и тебе, приятелко! Виджъ, какво хубаво жито ви нося. Не е много, но е хубаво.

— Можешъ да си го върнешъ назадъ — отвърна мелничарътъ. — Воденицита не може да меле по четири крини пшеница. Тръбватъ ѝ по-голѣми залци.

— Ами миналата година нали ми млѣхте?

— Да, ама сега вече не мелемъ по толкова. Разбрахме ли се?

Вдовицата толкова добре разбра тсва, че захвана да плаче, като гледаше своята торба съ жито и торбичката на малкия Жанъ, разгърнати една до друга, облежнати една о друга, като сива квачка съ пиленцето си. Да ги върнатъ назадъ! — Възможно ли е? Мелничарътъ не ще бжде толкова жестокъ. Той се шегува. Тя понечи да си тръгне и рече:

— Ела, Жане! Майсторъ Юмо ще ни вземе торбитъ и ще ни върне хубаво, бѣло брашно!

Тя улови за ржка момченцето, което се бѣ заяпало въ покривния прозорецъ на мелницата и си мислеше: „Не ще! Лошъ мелничаръ, дето не ще!“ Но едва бѣ прехвърлила половината отъ склона, когато на прага на вратията се показва разярениятъ мелничаръ и, като бръкна съ две ръце въ торбата, замѣри нещастниците съ пълни шѣпи пшеница.



— На ви житото! Елате си го приберете, ако не — всичкото ще разпилѣя, просеци ниедни, лоши платци!

И житнитъ зърна летѣха изъ тежкитъ му ръце, посипваха се по склона, валѣха върху майката и сина. Мелничарътъ бѣ толкова

силенъ, че комахай цѣла стиска отхвъркна чакъ до върха на мелницата и се разсипа като градушка по покрива.

Нищо изпращѣ и мелницата отеднажъ спрѣ. Ала мелничарътъ не обърна внимание, защото се вече качваше по вътрешната стѣлба. А въ това време отчаяната вдовица прибираше наполовина изпразнената торба. Хубавата Женетъ се смѣеше отъ прозореца.

Една сива пола и едно кжсо черно платенце се скрива бързо задъ гжстата листовина въ полето. Следъ нѣколко мига двамата злочестивци изчезнаха отъ предъ очитъ на майсторъ Юмо и на дъщеря му. Тогава тѣ престанаха да се смѣятъ и забелязаха, че мелницата е спрѣла.

— Ще разперя платната, — каза мелничарътъ. — Вѣтърътъ ще да е ослабналъ.



И съ едно завърстване на колелото той разгъна върху дървенитъ напрѣчници цѣлото платно, що раздипляше въ днитъ, когато вѣтърътъ се влѣче лениво по спокойното небе. Цѣлиятъ скелетъ се разлюлъ, стенитъ на мелницата пострепериха и една отъ перкитъ се счупи подъ бѣсния натискъ на вѣтъра.

— Проклети просеци! — извика майсторъ Юмо. — Ето какво излиза, като ги слуша човѣкъ! Сигурно, докле съмъ ги отпращаль, вѣтърътъ ще да се е промѣнилъ.

Още на сутринята работници почнаха да поправятъ мелницата. Той имъ заплати, разпери платното като винаги и се вслуша отъ дъното на стаята си, застаналъ срѣдъ точилнитъ камъни — да чуе отъ горе движението, скърцането на дѣски, които всѣка сутринъ възвестяваха въртежа на крилетъ. Ала трѣбваше бързо да свие платното, за да не стане пакъ нѣкоя пакостъ. Дългитъ греди се изгваха като обржчи, а нищо не мръдваше.

— Тия селски работници нищо не разбиратъ, па и лошо работятъ. Ще викна работници отъ града, че да видимъ тогава.